

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Dies irae

Premijera 30. januarja 1936

Gosposki dom

Premijera 20. februarja 1936

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : J. VIDMAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 20. februarja 1936

Ost.:

R. M. Vesnić: Gosposki dom

Radoslav Vesnić, avtor našega novega komada »Gosposki dom« ni gledališki bruc. Prišel je po tisti, najpravilnejši, a istočasno tudi najtežavnejši poti, do svojih uspehov, katerih ni malo, in baš letos zaznamuje lep jubilej gledališkega dela. — To njegovo delo je v resnici nad vse pestro in tekom petindvajsetih let ga srečamo po Srbiji, Dalmaciji in Hrvaški kot člana potujočih družin, kot režiserja v Zagrebu, kot dramaturga, in spet kot direktorja operete v Beogradu, nato spet kot režiserja in danes vodi beograjsko dramo. Vodi jo z vsemi izkušnjami gledališkega praktika, pri katerem pa nikoli ni ostal pozabljen drugi tečaj — to je: gledališki estēt.

*

Vsa leta pa se Vesnić ni posvečal samo odrski umetnosti, temveč udeleževal se je ves čas tudi kot eseist in dramatik. Kot dramatiku mu je bila usoda mila, ker mu je dala možnost za izdatno šolo, ki je najboljša in najsijajnejša, to je: lastno doživetje. Vojni metež ga privede v Rusijo, v dobrovoljskih legijah se bje za našo stvar, bje se z orožjem in bje se z besedo. — In kje se dogajajo drame, kje je dialog silnejši, kje ansambli mogočnejši, kot v dneh, ki smo jih preživeli in ki jih živimo.

To življenje je bilo Vesniću mentor in učitelj — nikjer napisana dramaturgija: življenje, borba, razočaranje, obup in nade v novo, porajajoče se... Iz teh okoliščin je rasel Vesnić in prispel tja, kjer stoji danes. Lahko ga prištevamo k najmarkantnejšim pojavom v jugoslovanski dramski književnosti.

*

Od življenja se je Vesnić učil, in rekli bi lahko z Goethejevo krilatico: »Wie er sich räuspert, wie er spuckt, hat er trefflich

abgeguckt«. On zna gledati, opazovati, in njegove drame so zajete iz današnjega dne, njegovi ljudje so zares živi, (morda za beograjsko publiko celo preživi) hodijo, govorijo jezik svojih slojev in imajo jasno zarisane linije in usode.

Zanimivo je, da se giblje do malega vsa moderna srbska dramatika na tem vzponu, ki se imenuje: današnji dan! Saj poznamo drame Jarkovića: »Brez ljubezni«,... »Ljubimec svoje žene«; nadalje Milošević »Jubilej«. Prav tako sega Vesnić v to življenje, ki je malo razbičano in pokvarjeno, malo bridko in onemoglo, tudi on ima konsekvence obupnega krika po nečem, kar bo rešilo razkrajajoče se življenje, za svoj osnovni motiv... Tenor vsega je vedno: kje je rešitev, odrešenje...

*

Zadnje leto uprizarjajo skoraj na vseh jugoslovanskih odrih njegovi poslednji drami »Putem iskušnja« in »Gosposki dom«. Razen domačih odrov se zanimajo za njegova dela tudi Praga, Varšava in Budimpešta. Ljubljana se je odločila ravno za »Gosposki dom«, predvsem zaradi možnosti dobre zasedbe, zaradi rentabilnosti uprizoritve, in pa zaradi potreb v tekočem repertoarju.

*

Vesnić imenuje svoj komad »Gosposki dom« tragikomedijo, a v bistvu je tragedija, ki je bridkejša od onih, ki jih dramatiški zaključujejo z žrtvijo. V »Gosposkem domu«, v hiši bogatina, poslanca, advokata i. t. d., i. t. d., mogoče in najbrže bodočega ministra je sleherni žrtev, sleherni hodi svoja pota in vsa ta pota niso rožnata.

Veliko hišo si je zgradil Jovan Mitrović. Iz ničesar, od spodaj navzgor gradi svojo kariero, morda v začetku snovanj pošten in vreden, se izpreobrne v vernega malikovalca denarja — bogastva zaradi bogastva. Denar je vse! Z denarjem se grade tovarne, z denarjem se podkupujejo ljudje, z denarjem se snujejo zakoni, a z denarjem se tudi zastrupljajo in ubijajo duše in ljudje... in ko je nebotičnik brezobzirnega pridobivanja previsok — posežejo v to početje neznane sile, ki porušijo stavbo.

*

Svoj protitež si poišče Jovan izven te svoje rodbine. Ko gledamo že skorajda katastrofo, ki jo nosi Mamon — nam Vesnić spretno privede mladega človeka, vsega prežetega z ideali, z resničnim hrepenenjem... In ta novi, mladi človek, — ali ne bo krenil čez leta tudi on na isto pot, ki vodi v propast...?

*

Vse se povrača, to je prva maksima, druga pa je, da se grehi staršev maščujejo na otrocih. Vse, prav vse se maščuje: pre-

velika ljubezen, prevelika strogost, briga, nebriga, širokogrudnost bogatina in ozkosrčje periferijskega meščana. V nekaterih trenutkih zveni iz besed propalnice Živorada, razvajenega bogatinskega sinčka, Osvald, in so spet trenotki, ko je drugi sin iste rodbine, Vladimir, podoben temu liku in reprezentantu dednosti. — Pa pravi Živorad v obupnem izbruhu: »Dosti je mojega početja Toda kaj morem jaz? Ali sem res jaz kriv? Tudi jaz bi se rad naposled ustavil, umiril, toda kako? Ali morem kaj zoper svojo naravo? Ne morem. Ne morem in če me ubiješ ... Ne morem.«

In Vladimir? On vidi rešitev edinole v smrti — v tem, da se človek izbriše iz življenja, kot se izbriše na tabli težak račun. Dvigne se do sklepa, dvigne se do volje in moči — a do izvršitve ga ne pusti ob poslednji minuti usoda — kajti če že ovčice božje nimajo srca, ima srce ta — Kajn ... Angel maščevalec dvigne meč, da se zaiskri v vsej mogočnosti — a zamahne ne ... Kaj bo? Kdo ve! Božjo pravico deliti, ni dano hlapcem božjim, bednim črvičkom ... dano jim je le, da lahko dele mir — a mir je vselej sub specie aeternitatis.

Radoslav M. Vesnić prestopa prvič prag slovenske drame. V obilico portretov jugoslovanskih dramatikov se uvršča i njegov. Želimo mu, da ga naša gledališka umetnost in pa tradicija našega teatra navdā z novimi cilji in novim hotenjem oploditi svoje sposobnosti.

Ost.

J. Vidmar:

A. Wildgans: Dies irae

Wildgansov glasnik v tej drami pubertetnega mladeniča Huberta Fallmerja je mladi Rabanser, zagovornik »nerojenih« otrok in obtoževalec vseh tistih, ki so krivi, da se njihovi otroci niso rodili. Besede: »nerojen« ni pojmovati doslovno, kajti nerojeni so tudi tisti, ki so sicer prišli na svet, ki pa niso bili spočeti v ljubezni, v pravi, čisti združitvi svojih roditeljev. Z Rabanserjem obtožuje človeštvo zaradi tega greha tudi Wildgans sam in kaže v svoji drami pogin doraščajočega »nerojenega« otroka, ki se je obsojen rodil, ker se je rodil brez hotenja staršev in celo proti njuni volji, in ki dorašča med sovražecima se roditeljema ter prostovoljno omahne v smrt, preden dozori. Wildgans, ki je močno ujet v svojem času, predstavlja usodo tega življenja na poseben način. Njegovo delo je nastalo koncem svetovne vojne, se pravi v času, ko se je človeštvo zavedelo svojega početja in se zgrozilo nad seboj. Iz tega doživetja

so vstajali v umetnosti, zlasti pa v književnosti tvorci, ki jim smisel umetnosti ni bilo posredovanje prečiščenih in urejenih vitalnih moči in emocij, marveč propovedovanje in poboljševanje človeštva. Duh časa je zajel tudi Wildgansa. Njegova drama hoče prepričati in vzgajati.

To hotenje je zapustilo v njegovem delu dve pomembni posledici. Prva je logična. Osnovna teza tragedije, ki trdi, da je mladi Fallmer zaradi svojih staršev in njunega razmerja obsojen na smrt, je izpovedana in poudarjena s tolikšno silovitostjo in posplošujočo voljo, da Wildgansova ideja navzema podobo grozeče in preteče trditve: vsi otroci, spočeti in rojeni brez ljubezni, so obsojeni na muke, na smrt in propad. Toda kolikor tudi ima ta misel tehtne moralne vsebine, tako je nedvomno pretirana in v zadnjih konsekvencah kriva za vsakogar, ki ni voljan odkloniti do malega vsega človeškega sveta.

Druga posledica osrednje volje, iz katere je delo nastalo, je oblikovna. Ker je v naravi vsake ideje, da hoče biti splošna in da prepričuje le, če velja za splošnost, je hotel tudi Wildgans svojo moralno misel podpreti s splošnejšimi dejstvi. Vzel je miljeju Fallmerjeve tragedije in osebam, ki ga tvorijo, edinstvenost in jih posplošil do skrajnih meja. Tako so nastale njegove osebe, ki niso več individui, marveč človeške sheme, in je nastalo življenje, ki te prepričuje, namesto da bi te mamilo in bolelo kakor mami in boli vsako življenje, s katerim stopiš v resničen in globok stik. Poleg te nujne oblikovne posledice vnašata propovedniška volja in duh poveljnega časa v »Dies irae« ono menjavanje slogov, ki je značilno za literarno smer, ki je prevladovala tik po vojni. Realizem se tu prepleta s idealističnimi apoteozami, proza s stihi, dramatsko dogajanje z lirizmi in s pesniško propovedjo.

Na prvi pogled je treba Wildgansov »Dies irae« uvrstiti med ona številna poveljna ali medvojna dela v nemški literaturi, ki so bila izraz ogorčenja mladega rodu zoper »očete«, zoper stari rod. Toda ogorčenje, ki gori v Wildgansovem delu, ni ona navadna, večno ponavljajoča se napetost med »očeti in sinovi«, marveč je težje, prvobitnejše čustvo. Treba je pomisliti, da se obrača zoper rod, ki je povzročil svetovno klanje v človeštvu. Več kot zanimivo in polno nekega svojevrstnega smisla je dejstvo, da se Wildgans obrača zoper ta morilski rod z obtožbo in propovedjo, ki zadeva spolno moralco. V tej gesti je morda nevede izražena tajna zveza med uničevanjem in spočenjanjem življenja, ki jo je neki filozof poudaril z drzno mislijo, da vse ubijanje, pa tudi vojne niso nič drugega kakor orgijazmi sproščene in podivjane spolne energije. Iz slutnje o tej nevarni dvočnosti erotičnih moči je morda nastal Wildgansov protest zoper »očete« in njegova propoved zoper spočenjanje »nerojenih«.

Mlademu sodniku ob prisegi

Tako si mlad! Ni tvoja roka zadrhtela,
ko dvignil si jo pred razpelo in prisegel,
drhtela od ničemurnosti,
ki ti je šepetala in si ji podlegel:
O kar čez noč sem dobil moč,
dobil oblast, veliko moč!?

O ti otrok, ki komaj da si knjigam se izvil,
ki komaj veš, kaj je življenje, vzdihovanje,
in si kakor mlado rastje ves še upogljiv,
o ti otrok: višja kakor sanje
o jazu in oblasti sta pravica
in zakon, ki na njegov škrlatni rob
prisegla pravkar tvoja je desnica.

Nikar nikoli ne pozabi, da si tudi ti le človek
kakor mi, ki čakamo, kako izrek bo tvoj podprt,
in da življenje to je pisan vrt,
ki v njem plevel bohotno gospodari
in plemenitost bedno, skopo životari.
To plemenitost ceni, išči jo povsod!
Lahko zgodi se, da do nje skoz trnje vodi pot!
A če kdaj kaznuješ,
ker zakon ukazuje, nikar nemilo
in z jezo, kakor da maščuješ,
marveč tako,
da bo celo
v neizogibnosti še tolažilo!

In ne poslušaj mi nikar ljudi,
ki zahtevajo oko za oko in zob za zob!
Vse to je zmota, ki spočel jo je krvavo-mračni čas.
Ti glej, da služiš svojemu! Tvoj čas kriči
po svoji pravici. Njegova pravica naj ti bo ukaz.
In to še vedi:
ne bodi slep birič in suženj pisani besedi!
Ker vse, kar je zapisano, usiha sproti,
če nerazsoden, top se hlapec posla loti.
Pravica potrebuje le nesebičnega, modrega vrtnarja,
ki s krvjo iz svojih žil vinograd svoj žlahtni,
sicer se zakon ti prevrže v stvar posmeha
in pravičnost v besedičenje brez vsakega uspeha!
Zato daj tudi ti, otrok, vso svojo toplo kri,
vse svoje srce! To je, kar prisega ti veli!

(Poslovenil M. Klopčič)

Goethejeva dramaturgija v Eckermannu

Govorila sva o zelo razširjenem mnenju, da je Evripid povzročil propad grškega gledališča. Goethe nikakor ni bil tega mnenja. Dejal je:

»Sploh sem mnenja, da en sam človek nikakor ne more povzročiti propada neke umetnosti. Pri tem mora sodelovati veliko pojavov, ki jih pa ni tako lahko navesti. Grška tragična umetnost prav tako ni mogla propasti zaradi Evripida kakor ne likovna umetnost zaradi kakega velikega kiparja, ki je živel poleg Fidije in ki je bil manjši od tega. Kajti če je čas velik, ubira pot popolnejšega, manj vredno ostane brez posledic.

A kakšna velika doba je bila doba Evripidova. Bila je doba napredujočega, ne pa propadajočega okusa. Kiparstvo še ni doseglo v nji svojega viška in slikarstvo je bilo še v zgodnjem početku.

Če so imele Evripidove drame v primeri s Sofoklovimi velike nedostatke, še nikakor ni bilo rečeno, da so morali njegovi nasledniki te napake posnemati in zaradi njih propasti. Ker pa so imele velike vrline, zaradi katerih bi nekaterim lahko dal prednost pred Sofoklovimi, zakaj niso pesniki po Evripidu posnemali teh vrlin in zakaj naposled niso postajali vsaj tako veliki, kakor je bil Evripid sam!

Zakaj po znanih treh velikih tragikih vendarle ni bilo nobenega ravno tako velikega četrtega, petega in šestega, ni tako lahko odgovoriti, dasi ima človek lahko o tem svoje domneve, ki stvar kolikor toliko pojasnjujejo.

Človek je preprosto bitje. In čeprav je zelo bogat, raznovrsten in nepojmljiv, je pot po krogu njegovih dožitkov vendarle hitro premerjena.

Če bi bilo pri Grkih tako, kakor je pri nas, siromašnih Nemcih, kjer je Lessing napisal kake dve ali tri, jaz tri ali štiri in Schiller pet ali šest spodobnih gledaliških iger, potem bi se tudi pri njih še našel prostor za četrtega, petega in šestega tragičnega poeta.

Toda pri njih in pri polnosti njihove produktivnosti, s katero je vsak izmed velikih treh napisal nad sto ali blizu sto iger, in so bile nekatere tragične snovi iz Homerja in junaških pravljic po trikrat ali štirikrat obravnavane, pri tem izobilju ustvarjenega pravim, si človek lahko misli, da sta se snov in vsebina polagoma izčrpali in da pesnik, ki je prišel za onimi tremi velikimi, ni več vedel, kaj pričeti.

In nazadnje — čemu tudi! Ali ni bilo za nekaj časa dovolj! In ali ni bilo tisto, kar so ustvarili Aischil, Sofokles in Evripid, takšno in tako globoko, da so ljudje lahko slišali in vedno znova poslušali, ne da bi bilo postalo trivialno in ne da bi se uničilo? Saj imajo že ti maloštevilni grandiozni drobci, ki so prišli

do nas, take razsežnosti in pomen, da se mi, ubogi Evropeci že stoletja ukvarjamo z njimi in da bomo še nekaj stoletij živeli od njih in imeli opraviti z njimi!» (12.V. 1825.)

*

»Nič ne rečem, da Evripid nima svojih napak; toda Sofoklu in Ajshilu je bil vendarle zelo časten tekmeč. Četudi ni imel visoke resnobe in stroge umetniške dovršenosti svojih dveh predhodnikov in je kot dramatik stvari obravnaval nekoliko površneje in bolj človeško, je najbrže vendarle zadosti dobro poznal svoje Atence, da je vedel o tonu, v katerem je govoril, da je ravno pravi zanje. In pesnik, ki ga je Sokrat označeval kot svojega prijatelja, ki ga je Aristoteles povzdigoval, ki ga je Menander občudoval in zaradi katerega sta pri sporočilu o njegovi smrti Sofokles in vse atensko mesto nadela žalna oblačila, tak pesnik je naposled vendarle moral resnično nekaj biti.« (28. III. 1827.)

*

»Gotovo, v umetnosti in poeziji je osebnost vse. Toda med kritiki in umetnostnimi sodniki najnovejšega časa so bile slabotne osebe, ki tega niso hotele priznati in ki so hotele pri poetičnih ali umetniških delih veliko osebnost smatrati samo kot za nekak neznamenit dodatek.

Seveda, kdor hoče veliko osebnost občutiti in spoštovati, mora tudi sam biti nekaj. Vsi, ki so Evripidu odrekli veličast, so bili ubogi slanki brez sposobnosti za tako vznesenost; ali pa so bili nesramni sleparji, ki so se s svojo drznostjo pred tem slabotnim svetom hoteli pokazati večje in ki so mu tudi dopovedali, da so več, kakor so bili. (14. II. 1831.)

*

Goethe je z velikim navdušenjem govoril o Menandru: Poleg Sofokla ne poznam nikogar, ki bi mi bil tako drag. Ves je čist, plemenit, velik in veder; njegova dražest je nedosegljiva. Obžalovati moramo, da se nam ga je tako malo ohranilo, toda tudi to je neprecenljivo in za nadarjene ljudi nad vse poučno.« (12. V. 1825.)

*

»Menandra poznam samo teh nekaj odlomkov, toda ti mi dajejo o njem tako visoko predstavo, da smatram tega Grka za edinega človeka, ki bi ga bilo mogoče primerjati z Molièrom.« (28. III. 1827.)

Josip Daneš Gradiš

(Po njegovem jubileju.)

Lahko bi govoril o čudoviti komičnosti njegove igre: o tem, kako menca in si v zadregi mane roke, ali o tem, kako po dol-

gem premišljevanju in jecljanju najde izhod iz zadrege; ali s kakšno neomajno naivnostjo zna verovati v neobhodnost družabne forme in dostojanstva; s kakšnim prepričanjem dvigne n. pr. Sartoriusu svetilko nad pismo, ki ga je pravkar napisal; ali s kakšno starčevsko neprižadeto zgovornostjo in dobro poučeno intimnostjo se zna spominjati kriminala in življenja živih in mrtvih Glembayev: v vsej čustveni podlagi Daneševih igralskih likov je toliko naravne kulture in uravnovešenega prepričanja, da se mu skoraj ne more odrska tvorba potvoriti ali ostati brez odmeva.

S potvarjanjem mislim takoj tisto prav za prav nehoteno, krčevito in že v naprej ponesrečeno iskanje smislov, ki jih ni, in ki priča o nerazumevanju stvari in o slabem okusu. Kakor se to rečeno prizadevanje izkaže že samo po sebi za zgrešeno in prazno, tako se mora preje ali pozneje spreti s svojo lastno nelogičnostjo in z nenapisanimi teaterskimi principi. In prav temu se upira že vsa Daneševa osebnost, njegov oderski čut, — neobhoden za igralca, ki se hoče uveljaviti v teaterskem kolektivu.

Ne mislim s tem samo na njegov smisel za drobno psihologijo, na posluh za razpoloženje na sceni; mislim pa na ves kompleks nujnih igralskih lastnosti, na njegovo čudovito neprisiljeno in preprosto sugestivno silo, s katero zna dati prizoru, delu in ljudem osnovni ton in človeški smisel.

In ravno ta človeški izraz dobijo vsi Daneševi liki: saj že s poudarjanjem naravnost telesne neznatnosti gradi preproščino in dramo malega gospoda Tonkina, ali pa v ravnodušni zgodovinski pozi z melanholično ironijo govori o življenju, nehanju in smrti Glembayev. In pri vsem tem ni nobenega literarnega hokusa-pokusa, ki ima samega sebe za važnega, temveč samo skromna in preprosta zavest o človeški naturi, — in njegovi liki so poleg vsega daleč od okostenelosti »tipov« ali celo brezbarvnih simbolov. Zakaj te figure so več ko tipične ali prijetne — skoraj z vsakim svojim negibnim ali neznatnim junakom nam zbudi občutek o usodnosti življenja samega po sebi, občutek neke tragične nujnosti.

V tem je tudi skrivnost in pomen njegovega dela in uspeha, — in prav zato vidim na dnu vse Daneševe povesti — ne toliko zaključenega in sistematičnega pogleda na svet, kolikor zrel, izmirjen in svoboden občutek o svetu in človeku, pod katerim leži malo resignacije in svoje vrste melanholija. Prav to Daneševo osebno razpoloženje pa vzbuja na odru močno, široko in polno čustvo zadoščenja, njemu samemu kot umetniku in človeku pa daje veliko vrednost in vsebino.

A. Janc.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Gospodski dom

Tragikomedija v treh dejanjih. — Spisatelj: M. Vesnić. — Prevedel J. V.

Režiser: prof. O. Šest.

Jovan Mitrović, bogat trgovec, poslanec,
delničar mnogih bank i. t. d.
Spasenija, njegova žena
Vladimir
Živorad
Ana
Jelena
Milan Ilić, uradnik
Natalija, njegova žena
Vera, njuna hči
Nina
Mitar Petrović, agent firme
Stevan Kostić, inženir
Miroslav Matić, Živoradov prijatelj
Milovan, plačilni natak
Sluga

njuni otroci

Levar
Marija Vera
Kralj
Jan
Mira Danilova
Vida Juvanov
Bratina
Juvanov
Šaričeva
Gabrijelčičeva
Daneš
Drenovec
Sancin
Potokar
Presetnik

Godi se Danes.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek 20.

Konec ob pol 23

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28—
„ II. - III. vrste	„ 26—
„ IV. - VI. „	„ 24—
„ VII. - IX. „	„ 22—
„ X. - XI. „	„ 20—
„ XII. - XIII. „	„ 18—

Lože v parteru	Din 100—
„ v I. red	100—
„ balkonske	70—
[dodatni ložni	20—
„	20—
„	15—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20—
„ II. „	„ 16—
Galerija: „ I. „	„ 14—
„ II. „	„ 12—
„ III. „	„ 10—
Galerijsko stojišče	„ 2.50
Dijaško stojišče	„ 5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in na dan pred predstavo na glavnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za posredovanje je vračunana v cenah

D

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

DIES IRAE

Tragedija v petih dejanjih (šestih slikah) Anton Wildgans. Prevel Fran Albrecht.

Režiser: Ciril Debevec

Dr. med. et phil. Vincenc	Levar
Elizabeta Fallmer, njegova žena	Maria Vera
Hubert, njun sin	Jan
Rozika, sorodnica gospodinjice	Šaričeva
Dr. Remigy Wohlgenut	Gregorin
Rabanser, Hubertov sosed	C. Debevec
Gluha deklica	V. Juvanova
Pogačnica, hišnica	Rakarjeva
Služkinja	Gabrijelčičeva

Prva in peta slika: Hubertova soba, druga in četrta slika: Hubertova soba Fallmerjevih, tretja slika: Rabanserjevo stanovanje, šesta slika: knjižnica dr. Fallmerja.

Časovnost.

Glavni odnosi III. dejanju.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek 20.

Konec pred 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28.—
" II. - III. vrste	" 26.—
" IV. - VI. "	" 24.—
" VII. - IX. "	" 22.—
" X. - XI. "	" 20.—
" XII. - XIII. "	" 18.—

Lože v parterju	Din 100.—
" v I. redu	" 100.—
" balkonke	" 70.—
Dodatni ložni sedenja	" 20.—
" v I. redu	" 20.—
" balkonke	" 15.—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20.—
" II. "	" 16.—
Galerija: " I. "	" 14.—
" II. "	" 12.—
" III. "	" 10.—
Galerijsko stojišče	" 2:50
Dijaško stojišče	" 5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni na vsakem gledališču od 10. do do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za penzije je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

